

Naturklagenævnets afgørelse af 14. oktober 1999

NATURKLAGENÆVNET

14. oktober 1999

Afgørelse

i sagen om dispensation fra forbudet mod helårsbeboelse i sommerhusområder – principielt spørgsmål om klageadgang

I anledning af en klage over et retligt spørgsmål i forbindelse med et afslag, som en kommune har meddelt på en ansøgning efter § 2, stk. 5, i lov nr. 1022 af 23. december 1998, som ændret ved lov nr. 371 af 2. juni 1999 om ændring af lov om planlægning om helårsbeboelse i et sommerhusområde, har Naturklagenævnet taget stilling til det principielle spørgsmål om, hvorvidt sådanne afgørelser kan påklages til Naturklagenævnet:

Bestemmelsen om forbud mod helårsophold i sommerhusområder og kommunalbestyrelsens mulighed for i særlige tilfælde at dispensere herfra fandtes før planloven i sommerhusloven. Efter denne lov kunne kommunalbestyrelsens afgørelser om dispensation påklages i sin helhed.

Med planloven – lov nr. 388 af 6. juni 1991 – der trådte i kraft den 1. januar 1992, fastsattes som § 40, stk. 1:

»En bolig i et sommerhusområde må bortset fra kortvarige ferieophold m.v. ikke anvendes til overnatning i perioden fra 1. oktober til 31. marts ...«

Det fastsattes herefter som § 40, stk. 2:

»Kommunalbestyrelsen kan i særlige tilfælde dispensere fra forbudet i stk. 1...«

Klagereglerne fastsattes i lovens § 58, idet det i stk. 1 var fastsat, at amtsråds og kommunalbestyrelsers afgørelser om forhold, der var omfattet af loven, kunne påklages for så vidt angår retlige spørgsmål, »jf. dog stk. 2-6«. Det var herefter i bestemmelsens stk. 5 fastsat, at kommunalbestyrelsens afgørelser efter § 40, stk. 2, ikke kunne påklages til anden administrativ myndighed.

Planloven ændredes med lov nr. 920 af 25. november 1992, som trådte i kraft den 1. januar 1993. Med denne lov blev bestemmelsen om, at kommunalbestyrelsens afgørelse om dispensation efter § 40, stk. 2, ikke kan påklages til anden

administrativ myndighed, flyttet, således at den placeredes i § 40, stk. 3, med følgende ordlyd:

»Kommunalbestyrelsens afgørelse efter stk. 2 kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed«.

I lovbemærkningerne til denne bestemmelse er det anført:

»Forslaget tilsigter at tilvejebringe en bedre systematik. Der er ingen forskel i forhold til gældende ret, jf. planlovens § 58, stk. 5, 2. pkt.«

Naturklagenævnet har stedse forstået bestemmelsen i § 40, stk. 3, som en undtagelse fra lovens hovedregel om, at retlige spørgsmål kan efterprøves, d.v.s. som en egentlig endelighedsbestemmelse, således at hverken retlige eller skønsmæssige spørgsmål kan efterprøves. Klager over retlige spørgsmål i forbindelse med en kommunalbestyrelsens afgørelse om dispensation efter lovens § 40, stk. 2, er derfor blevet afvist fra realitetsbehandling.

Planlovens sommerhusbestemmelser ændredes med lov nr. 1022 af 23. december 1998 (Håndhævelse af forbud mod ny helårsbeboelse i sommerhusområder m.v.), som trådte i kraft den 1. januar 1999. Ved denne lov blev kommunalbestyrelserne pålagt at påbyde enhver, som hvert år pr. 1. oktober var registreret i CPR med bopæl i en bolig i et sommerhusområde, som ikke lovligt kan anvendes til helårsbeboelse, at fraflytte boligen. Som en overgangsbestemmelse er det i ændringslovens § 2, stk. 2, fastsat, at kommunens forpligtelse til at meddele flyttepåbud kun gælder i forhold til personer, som efter den 20. oktober 1998 blev registreret i en bolig i et sommerhusområde.

Denne ændringslov ændredes på ny med lov nr. 371 af 2. juni 1999 (Afvikling af de før den 21. oktober 1998 etablerede ulovlige helårsbeboelser i boliger i sommerhusområder), som –